

Sygn. akt V CSK 346/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko A. [...] w K.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) odmawia stronie powodowej zasądzenia kosztów

od pozwanego z tytułu udziału w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego A. [...] w K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 stycznia 2011 r. w sprawie z powództwa A. K. o ochronę dóbr osobistych. Sąd Apelacyjny ponownie rozpoznawał apelację - w wyniku uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 kwietnia 2011 r., wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2012 r. Oddalając apelację utrzymał wyrok Sądu Okręgowego, którym nakazano pozwanemu opublikować przeproszenie powoda A. K., oddalając powództwo w zakresie żądania zadośćuczynienia.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., samodzielnie oraz w związku z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 385 w związku z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wydanie orzeczenia z pominięciem stanowiska wyrażonego w wyroku Sądu Najwyższego, nierozpatrzeniem przesłanek wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych powoda oraz przyjęcie bezzasadności apelacji pozwanego. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z zasądzeniem kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę, powód wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi pozwany powołał się na oczywistą jej zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Jako przyczynę podał nieuwzględnienie przez Sąd drugiej instancji wytycznych zawartych w wyroku Sądu Najwyższego, zapadłym w wyniku rozpoznanej skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie. Oczywiste uzasadnienie skargi płynie również, zdaniem skarżącego z niedokonania oceny stanu faktycznego pod kątem wystąpienia okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych powoda.

Z utrwalonego, bogatego i znanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także z poglądów doktryny wynika, jakie przyczyny stanowią o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Muszą one być widoczne, jako ewidentne naruszenie

prawa, nie wymagające głębszej analizy ani snucia domysłów, mają zatem charakter kwalifikowany i muszą zostać wykazane przez skarżącego. Postępowanie wywołane skargą kasacyjną ma charakter wyjątkowy, dotyczy prawomocnego orzeczenia sądowego, jeżeli więc już raz sprawa była rozpoznawana przez Sąd Najwyższy w wyniku skargi kasacyjnej, to tym bardziej ponowne jej przyjęcie musi mieć mocne podstawy. W tym wypadku tak nie jest. Nie można przypisać zaskarżonemu wyrokowi, że ponownie orzekając w wyniku uchylenia poprzedniego wyroku przez Sąd Najwyższy nie postąpił zgodnie ze wskazówkami udzielonymi w wyroku Sądu Najwyższego. W każdym razie, istota tego wyroku została uwzględniona przez Sąd Apelacyjny, a w obecnej skardze kasacyjnej nie ma wystarczających argumentów, które wskazywałyby na oczywiste postąpienie przez Sąd drugiej instancji wbrew wyrokowi Sądu Najwyższego i to miałoby stanowić o oczywistej zasadności skargi.

Tak samo w odniesieniu do drugiej okoliczności, mającej przemawiać za oczywistością skargi, zupełnie nie przekonuje twierdzenie o nierozpatrzeniu w zaskarżonym wyroku przesłanki bezprawności zachowania pozwanego, także pod kątem jej braku po jego stronie, w sytuacji, gdy bezprawność jest domniemana. Odwoływanie się do ustaleń związanych z postępowaniem wewnętrznym przed Sądem Koleżeńskim pozwanego A., na etapie tzw. przedsądu jest niewystarczające do tego, aby podważać rozstrzygnięcie w sprawie, jako oczywiście wadliwe i wymagające ponownego rozpoznawania przed Sądem Najwyższym.

W tym stanie rzeczy nie można podzielić zdania skarżącego o wypełnieniu przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania. Ze względu na to, że odpowiedź na skargę, poza niezgadzaniem się z nią nie zawiera żadnego wyводу prawnego dotyczącego przesłanek jej przyjęcia do rozpoznania, a więc nie spełnia warunków prawnych wynikających z art. 398⁷ k.p.c., nie przyznano powodowi kosztów postępowania kasacyjnego.

[aw]

jw